

Iszonypartot katasztrófa fenyegeti.
Ki mentheti meg a várost?

GARGANTISZ

AZ ISZONYPART
LEGENDÁI

2.

THOMAS
TAYLOR

GARGANTISZ

ISZONYPART
LEGENDÁI

2.

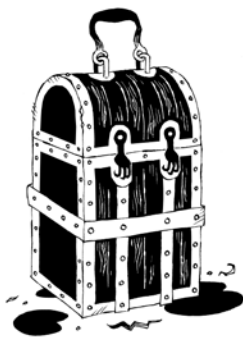

THOMAS
TAYLOR

A SZERZŐ ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

A SÖTÉT CSUKLYA

HA VAN VALAMI, amiben a szállodák bővelkednek, azok az idegenek. Nem csoda, hiszen a szállodaüzlet az idegenekre épül. De a világ egyetlen szállodája sem büszkélkedhet vendégei között olyan különös idegenekkel, mint a Grand Nautilus Hotel.

Vegyük például ezt a fickót. Azt, aki az előbb lépett be a viharból, és épp most vág keresztül az üres hall márványpadlóján. Látod? Azt, akinek az arcát teljesen eltakarja esővíztől csöpögő, hosszú vízhatlan kabátjának hatalmas csuklyája. Akkor sem tolja hátra, mikor a recepcióssal beszél, és egy pillanatra sem engedi el kesztyűs kezében szorongatott csomagját, egy fémveretes faládikót.

Ki lehet ő? Mi a története?

Mi lapul a kis ládában?

Persze valószínűleg sosem tudjuk meg. És ez így van rendjén. Mindenkinek joga van a titkaihoz. A titkok a másik, amiben a szállodák bővelkednek. Különbén is, van ebben a férfiban valami baljós, valami fenyegető, ami miatt, őszintén szólva, inkább nem is akarom tudni. Örülök, ha majd felér a szobájába, ahol tőlem jó távol intézheti sötét,

titkos ügyeit, amik idehozták. Elveszi a kulcsát, ellép a recepciótól...

...és felém veszi az irányt!

Felegyenesedek, és megigazítom a sapkámat.

– Segíthetek, uram? – kérdezem a férfit, aki földet söprő kabátjában megáll a fülkém előtt. Ahogy felnézek, csak sötétséget látok a csöpögő csuklya alatt. A sapkám hátracsúszik a fejemem, gyorsan visszahúzom.

– Citromos Herbert – hangzik a csuklyából, mire össze-rezzenek. A hangnak természetellenes éle van, kiráz tőle a hideg.

– I-igen, uram – válaszolom. – Citromos Herbi vagyok, a Grand Nautilus Hotel talált tárgyasa, szolgálatára. Elvesztett valamit?

Hirtelen égzengés rázza meg odakint a várost. A vele járó villámlás csak kiemeli a férfi csuklyája alatt rejlő sötétséget. A szél az ablaküvegnek csapkodja az esőt, a hotel lámpái pislákolnak.

A férfi nem mozdul, esővizet csepegtet az asztalomra.

– T-t-talán egy esernyőt? – vetem fel.

A férfi kezében lévő fémveretes ládikára pillantok. Ilyesmibe még egy váltás fehérenemű is alig fér bele.

– Vagy esetleg egy bőröndöt?

A szavak halk vinnyogásként hagyják el a számam.

A férfi előrehajol, csuklyája szinte a fejem fölé borul. Vizes kabát kipárolgása és halszagú lehelet tölti meg az orrom.

– Ne azt kérdezd, mit vesztettem el, Citromos Herbert. – A férfi minden egyes szót úgy ejt ki, mintha nagy erőfeszítésébe kerülne. – Hanem hogy mit találtam.

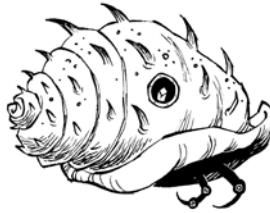
Ekkor újra megdördül az ég, és a hotel lámpái kialszanak.

Most tudom, mire gondolsz. Igen, te... ahogy az otthonod biztonságában ülsz nagy szemekkel meredve a könyvedre,

és várod, hogy valami szörnyűség történjen velem. Azt hiszed, most be fogok pánikolni. Bevallom, átfutott az agyamon. De abból nem lesz a Grand Nautilus Hotel talált tárgyasa, aki nem tanul meg profin viselkedni. Szóval lehet, hogy nem én vagyok a legbátrabb srác a földön, de a helyemen vagyok, a saját polírozott íróasztalom mögött, a talált tárgyakkal és csillogó gombokkal teli saját kis világomban. Ezért aztán mikor újra felgyúlnak a fények, ugyanott ülök, két kézzel szorongatom a talált tárgyas sapkámot, és... a semmire pislogok.

Merthogy a sötét csuklyás férfi természetesen elment.

KÜLÖNCÖK ÉS CSODABOGARAK

A TALÁLT TÁRGYASOK MÁSODIK SZABÁLYA: *Őrizd meg a nyugalmad, és próbálg mosolyogni!*

Komolyan, lehidalnál, ha tudnád, mi minden fordul elő a talált tárgyaim között: ilyen-olyan ízé-bizék meg bigyók, mindenféle válogatott fityfene. Egyszer még egy emberi lény is jelentkezett leadásra, de az egy másik történet. Csak el kell fogadnod, nyugodtnak maradnod, és úgy tenned, mintha a római sisak, a műorrchimpá vagy a vérfoltos gyertyatartó, amit az üvegházban hagytak, teljesen szokványos része lenne talált tárgyask munkádnak. Tehát erre a második szabályra gondolok, mikor a szálloda fényei felgyulladnak, és felfedik, hogy a Sötét Csuklyás nemcsak egyszerűen távozott, hanem otthagytott valamit az asztalomon.

– Csak le akart adni valamit? – kérdezem a férfi hűlt helyétől. – Miért kellett ilyen hátborzongatóan csinálni?

Kihajolok a fülkéből, és megpillantom a főlépcsőhöz vezető vízcsíkot. Ha akarnám, követhetném, hogy megtudjam, melyik szobában szállt meg a Sötét Csuklyás.

Ha akarnám.

És az a dolog az asztalomon? Nézd meg magad!

Egy kagyló.

Egy furcsa, tüskés kagyló: gyöngyházfehér, csigavonalban tekeredik, majd hegyes csúcsban ér véget. Az apró, kissé görbe tüskék egymástól egyenlő távolságra helyezkednek el a spirálon. Felveszem, és belepillantok abba a végébe, amibe bele is fújhatnék (mert olyasfajta kagyló). Nehezebbnek érzem a szokottnál, és tiszta, fémes csilingelés hallatszik, mikor megrázom. Az egyik oldalán apró, rézzel szegélyezett lyuk található. Van benne valami? Óvatosan a fülemhez emelem.

– Hallom a tengert – mondom magamnak, és megkönnyebbülten felnevetek. – Ez azt jelenti, hogy üres, igaz?

– Vagy a fejed az – hallatszik egy bosszantó hang, amitől meglepetésemben kis híján elejtem a kagylót. A fülkéhez közeli jókora cserepes páfrány mögül Mr. Molluszka, a szállodaigazgató lép elő. Kiveszi a kezemből a kagylót.

– Pazar holmi! – csillan fel a szeme. – Valószínűleg elég sokat ér. Hogy kerül ilyesmi a kezedbe, Citromos?

– Most adták le, uram – mondom. – Az az új vendég.

Erre az öreg Molluszka bajusza felborzolódik, és szinte visszadobja nekem a kagylót.

– Beszéltél vele? – kérdezi ijedten a lépcső fele biccentve. – Beszélt veled?

Megvonom a vállam, és remélem, ez kielégítő válasz.

Molluszka végigfuttatja ujjait ritkuló haján.

– Miért mindig a legfurcsábbak jutnak nekünk? – kérdi, bár inkább magától.

Megint vállat vonok.

Erre már biztosan ő is tudja a választ. A nyár már csak halovány emlék, és Iszonypart olyan régóta nem tette magát átlagos tengerparti városnak, hogy azon tűnődöm, vajon menni fog-e neki, mikor visszatérnek a turisták. Hosszúra nyúlik ez a tél, és az öbölre telepedett vihar, aminél nagyobbát még sosem láttam, őrjöngő fenevaddá változtatta a tengert. Olyan szelek fújnak, hogy még a zománcot is letépi a fogadról. Ilyenkor csak különcök és csodabogarak látogatnak Iszonypartra. És hol szállna meg az összes különc és csodabogár, ha nem a Grand Nautilus Hotelben?

– Öhm, *ön* beszélt vele, uram? – kockáztatok meg én is egy kérdést. – A hangja olyan... tudja. Ön is úgy érezte, hogy a hangja olyan... tudja?

– Ne szemtelenkedj! – csattan fel erre Mr. Molluszka, hirtelen észbe kapva. – Itt egy új talált tárgy, fiam, intézkedned kell. Ráadásul milyen értékes! Szíveskedj folytatni a munkádat!

Ezzel sarkon fordul, és odébbáll.

Amber Griss, a hotel recepciósja a hall túloldaláról rám mosolyog, amivel mintha azt mondaná: „Ó, ne is törődj vele, Herbi! Tudod, milyen.” De felvont szemöldöke még hozzáteszi: „Nehogy meglássa, milyen fejet vágsz!” Én erre visszavigyorgok, azt üzenve: „Hupsz, igazad van!”, és előveszem a régi, vaskos nyilvántartást.

Ebbe a nyilvántartásba jegyzek fel én és minden korábbi talált tárgyas mindent, amit leadnak, ahogy azt is, amit sikeresen visszaszolgáltattunk. Súlyos kötet. Felcsapom, és a következő üres oldalhoz lapozok. Felírom az időt és a dátumot, majd két szót: KÜLÖNÖS KAGYLÓ. Őszintén szólva nem tudom, mi mást írhatnék még.

A hotel néhány gyorsabban járó órája hét órát kongat. Hosszú nap volt, így a KÜLÖNÖS KAGYLÓ mellé csak annyit írok, hogy A NYOMOZÁS 7 KÖRÜL MEGKEZDŐDÖTT. Aztán tompa puffanással becsukom a nyilvántartást,

kirakom a ZÁRVA táblát, és leviszem a furcsa kagylót a pincémbe.

A pince a talált tárgyak osztályának szíve, a szálloda alagsorának egy egész szárnya, amit talált tárgyasok több nemzedéke hívott már otthonának, és ami régóta a ritkaságok csillogó barlangjává változott. Egyszer valaki Aladdin barlangjának nevezte, de nem az.

Az enyém.

Betuszkolok egy farönköt a kis kályhámba, a sapkát egy csavaros bronz micsodára akasztom, és belevetem magam hatalmas karosszékembe. Szél süvít a kéményben, és a falak megremegnek az égzengéstől, de itt lent nem érhet el a vihar. Megragadom a legerősebb nagyítót, ami maga is egy talált tárgy, és a segítségével – hatalmas szemmel – vizsgálni kezdem a különös kagylót. Főleg a rézszegélyes lyukat.

– Valami érdekes? – kérdezi valaki, mire úgy összerendeznek meglepetésemben, hogy a kagyló immár másodjára repül ki kis híján a kezemből.

– Könyörgöm, abba hagynátok ezt? – kiáltom, ahogy megmozdulnak az árnyak, és Fokföldi Viola lép be a tűz fényébe, hogy aztán mellém telepedjen. Egy nagy, fehér macskát tart a kezében.

– Mit? – kérdezi.

– Hogy a semmiből bukkantok elő! Épp az a gondolat járt a fejemben, hogy ez a hely csak az enyém, erre előlibbensz az elhagyott pizsamák mögül, és tönkreteszed.

– Te mondtad, hogy bármikor átjöhetek – vág vissza Viola. – Sőt, egyszer még azt is felajánlottad, hogy lakjak nálad, nem emlékszel?

Mindkettő igaz, bár a második végül kicsit máshogy alakult.

De várjunk, valószínűleg most azon tűnődsz, ki is ez a Fokföldi Viola. Kivéve persze, ha már jártál Iszonyparton,

és hallottad a róla keringő történeteket. Ha ez a helyzet, akkor hadd áruljam el, hogy azok a történetek mind igazak. Tudom, mert a legtöbbnél én is jelen voltam. De bármit is hallottál, bármit is mondok, és bármit is gondolsz erről a loboncos hajú, barna szemű lányról, aki macskát tart a kezében, a lényeg az, hogy Viola a legjobb barátom Iszonyparton, és tudja, hogy kell kinyitni a pince ablakát.

– Különbén is – mondja Viola –, sose volt még ekkora vihar. Szegény Erwint felkapta a szél, és kis híján a tengeberbe röpítette! Azt hittem, nem bánod, ha itt húzódnak meg egy kis időre.

Ezzel Erwint – aki melleleg a macska – beteszi kedvenc, sálakkal teli dobozába, amit a kis kályha közelében tartok.

– Ez valami új – teszi hozzá Viola, kíváncsian méregetve az irizáló kagylót a kezében.

– Van egy lyuk az oldalán – fordítom meg. – Épp most akartam belenézni, hátha...

– Remek ötlet! – Viola kikapja a kezemből a kagylót és a nagyítót, most az ő szeme tűnik hatalmasnak, ahogy a kis lyukat kémleli.

– Tényleg van benne valami! – kiált fel.

– Miféle valami? – kérdezem, lemondva arról, hogy tiltakozzak.

– A lyuk aljában. – Viola szeme minden eddiginél nagyobbak látszik, ahogy behajol a nagyítóba. – Egy fém-darab, egy kis szögletes oldalú, lyukas pöcök. Olyasmi, amit a régi órákban is látni.

– Amit kulccsal kell elfordítani?

– Pontosan – mondja Viola. – Akad nálad ilyen kulcs, ugye? Herbi, szerintem ebben a kagylóban óraszerkezet van!

Felnyitom a javítópultom mellett lévő nagy szerszámosládát, előhúzóok egy jókora befőttesüveget, és óvatosan

kiborítom a tartalmát az asztali lámpa fényébe. Az üveg-
ből mindenféle kulcs kerül elő. Beletelik némi kutako-
dásba, de végül találok egy réz órakulcsot, ami beleillik a
kagylón lévő lyukba.

– Na? – kérdezi Viola, mikor nem fordítom el a kulcsot.
– Mire vársz?

– Lehet, hogy nem kéne – válaszolom. Eszembe jut az
ijesztő férfi, aki itt hagyta a kagylót, hátborzongató hang-
jával és arcába lógó csuklyájával. – Nekem csak vigyáz-
nom kéne a dolgokra, Vivi, nem piszkálnom őket. Nem biz-
tos, hogy jó ötlet felhúzni ezt az izét.

– Most komolyan? – pislog Viola. – Hát nem vagy kíván-
csi, mit tud?

– Kíváncsi vagyok, de...

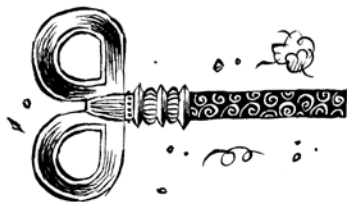
Erwinre pillantok, és látom, hogy bár a macska egyéb-
ként aludni látszik, egyik jégkék szemét tágra nyitva fi-
gyelmesen bámul minket. Úgy tűnik, Erwin szokás szerint
Viola pártján áll.

– De mi van, ha...

– Jaj, add már ide! – Viola megint elveszi tőlem a kagy-
lót.

És elfordítja a kulcsot.

A TENGERÉSZNÓTA

VIOLA HÁRMAT FORDÍT a kulcson...

Tik-tik-tik-TIK, tik-tik-tik-TIK, tik-tik-tik-TIK.

Nem történik semmi.

Lerakja a kagylót a székem melletti asztalkára.

Továbbra sem történik semmi.

– Várj! – szólal meg. – Hallod ezt? *Valamit* csinál.

Hegyezem kicsit a fülem, és valóban: halk zümmögés hallatszik a kagyló belsejéből, mintha apró fogaskerekek kattannának a helyükre.

Aztán a kagyló feláll.

Pontosabban egyujjnyira elemelkedik az asztaltól egy kis rézkar segítségével, ami a kagyló szájából nyúlik elő. Aztán zene hallatszik... egy csilingelő dallam kap szárnyra, miközben a kagyló forogni kezd a rézkaron, a lámpa pislálkoló fényét szétszórva a pince boltozatos mennyezetén.

– Gyönyörű! – álmélkodik Viola. – És ismerős ez a dallam...

– Nem véletlenül – mondom. – Ez egy tengerésznóta.

– Egy mi?

– Egy tengerésznóta. Tudod, amelyet a halászok is szoktak énekelni. Biztos hallottad már, mikor kihúzzák a partra a halászbárkákat, vagy a kifogott halakkal foglalatokodnak a mólón. Mindig énekelnek.

– De így másképp hangzik – mondja Viola. – Szebb. Varázslatosabb.

Elhallgat a zene, és a kagyló abbahagyja a forgást. Viszszasüllyed az asztalra.

– Tehát egy zenedoboz – állapítom meg, és arra gondolok, hogy ezt be kéne jegyeznem a nyilvántartásba. – Ez megkönnyítheti, hogy megtaláljam a tulajdonosát...

Ekkor a kagyló újra talpra áll.

És ezúttal TÉNYLEG áll, négy kis rézlábon – olyanok, akár egy rák lábai –, fémes *KLIKK!*-kel pattantak elő belőle. Violával az előbb közelebb hajoltunk, hogy jobban halljuk a zenét, most meglepetten hőkölünk hátra. Még Erwin is felül a sálas dobozban, és riadót fúj. A kagyló felém fordul, mintha rám nézne, bár nem látok rajta szemet. Aztán Viola felé perdül. Előbújik egy ötödik réznyúlvány, ezúttal egy apró ollóval a végén, olyan, akár egy rákolló. A kar közöttünk lengeti az ollót, fenyegetőnek mondható módon csattogtatja.

– Add ide azt a vödört! – szólok oda a lehető leghalkabban Violának.

– Miért? – érkezik a válasza. – Rosszul vagy?

– Nem – mormolom. – A talált tárgyasok harmadik szabálya. Megfeledeztem róla. Add ide a vödört! Gyorsan!

Viola kinyújtja a kezét, és felemel egy vállfákkal teli régi favödört. Kikapom a kezéből, a vállfákat a padlóra borítom, és a kagyló felé vetem magam.

Már késő! Bizonyára érzékeli valahogy, vagy csak rosszul időzítettem, de épp akkor rugaszkodik el az asztról, amikor lecsapok a vödörrel, és eliszkol a padlón. Utánavestem magam, de megint elvétem, és tehetetlenül figyelem,

ahogy a kis ketyegő remeterák – mert számomra pontosan annak tűnik – felszalad a talált könyvekkel teli polcom oldalán, és elsiet a tetején. Elkéseredetten utánahajítom a vödört, ezzel sikerül a földre löknöm.

Viola, kezében egy régi gyapjúpulcsival, előretör, és a kagylóra ugrik. Egy percig küzd a pulcsiba tekert mechanikus remeterákkal, hallom, ahogy az fémes kattogással és zümmögéssel próbálja kiszabadítani magát. Aztán a pulcsi lecsillapodik.

– Megvan! – mondja Viola.

– Szerinted most már teljesen lemerült?

Viola vállat von.

– Legalábbis abbahagyta a viaskodást.

– Talán. – Óvatosan elveszem tőle a pulóvert, nehogy kiszabaduljon a mi kis felhúzható foglyunk. – De nem fogok kockáztatni. Ha valaki keresné ezt a kagylót, nem akarom azzal fogadni, hogy elszökött, és szabadon él valahol a talált tárgyak vadonjában. Amúgy meg nem tetszett nekem az az olló.

Kagylóstul-mindenestül belegyűröm a pulcsit a vödörbe, amit lefelé fordítva leteszek a földre, még néhány nehéz könyvet is rápakolok a tetejére. Ha maradt is még energia a szerkentyűben, ez majd megakadályozza, hogy odébbálljon.

– Mégis mi az? – kérdezi Viola.

– Egy ketyegő remeterák.

– Úgy értem, mi a talált tárgyasok harmadik szabálya?

– A harmadik szabály az – mondom a leghatásosabb pillantásommal –, hogy *ne számíts a várhatóra!*

– Nem fordítva kéne lennie?

– Hohó! – mondom. – Pont erre nem számítottam tőled.

– Oké. – Vivi csak a szemét forgatja. – Honnan szedted egyébként ezt a kagylót?

– Leadták. – Visszahuppanok a karosszékembe. – Egy új vendég, csak most jött. Biztos, öhm, találta valahol.

– Nem is tudod? – csodálkozik Vivi, és leül a kályha másik oldalához. – Meg se kérdezted, hol találta? Nem kértél *részleteket*? Ez nem vall rád.

Felmerül bennem, hogy elmagyarázom Vivinek, milyen furcsa és baljós volt ez az arctalan vendég a lelógó csuklyájával és a hátborzongató hangjával, de nem bírom rávenni magam. Főleg, mert idegesítő módon Violának igaza van... a Sötét Csuklyás után kellett volna szaladnom, hogy többet derítsek ki. Hogyan juttassam vissza ezt a hülye kagylót a gazdájához, ha nem követem a nyomokat, amíg frissek? Reggel be kell majd kopognom a férfihoz, hogy kifaggassam. Viszont most nagyon szeretnék témát váltani, így elégedetten fogadom, mikor Viola megteszi helyettem.

– Éhes vagy? – kérdezi. – Jó rég voltunk már Sirálynál sült krumplizni.

Sirály ínycsiklandó krumplijának említésére a gyomrom lelkes bukfencet vet. A fülem azonban tomboló időjárás hangjait jelenti az agyamnak, mire az agyam rászól a gyomromra, hogy nyugodjon le. De az azért vet még egy kis bukfencet.

– Nagyon szívesen mennék – mondom. – De a vihar...

– Igazi bestia – ismeri el füttyentve Vivi. – Ugyanakkor nagyon izgalmas kint lenni. Sose tapasztaltam hasonlót. Különbösen is, Sirály Falatozója nincs messze.

Ez igaz, ahogy te is tudhatod, ha láttad már Iszonypart térképét. De kimerészkedni a mólóra ebben a szélviharban, felettünk a cikázó villámokkal...

– Gyerünk, Herbi! – pattan fel Vivi. – Olyan lesz, mint egy újabb kaland.

– Oké. – Felállok, és a kabátomért nyúlok. A pince tűztől megvilágított sarka meghittebbnek tűnik, mint valaha.

– Ha tényleg annyira durva a vihar, akár ide is elhozhatjuk a sült krumplit.

Nem is kimászok a pinceablakon, inkább kirepülök. A szél mintha az arcomnál fogva próbálna a levegőbe emelni. Nekifeszülök, és megvetem a lábam, látom, hogy Viola is így tesz, sötét fürtjei vihartépte sörényként kavarnak az arca körül. Megszólalok, de egy szellőkés elfújja a szavakat, és kis híján a torokmanduláimat is magával viszi, így inkább szorosan összezárom a számat, és a sült krumplira gondolok. Átbotladozunk a macskaköveken a védőgátig, és megrökönyödve hunyorgunk a feltáruuló látványra.

Az óceán mintha épp felfalná a mólót.

Legalábbis nagyon igyekszik: a hullámok úgy ropogtatják a viktoriánus vasszerkezetet, mint valami hatalmas, elemi teremtmény, habok nyaldossák a remegő deszkákat. A mólóra aggatott fényfüzerek örült táncot járnak a szélben, az ISZONYPART neonfelirat sercegő, cukorkaszínű betűi jobban sisteregnek és pislákolnak, mint valaha. Feltűnik kavargó a vihar, kékeslila felhők tömegeivel, amiket saját elektromos kisüléseik világítanak meg.

Egyedül a Sirály Falatozónak, a móló szívében elhelyezkedő, halat és sült krumplit áruló étkezdének a fényei világítanak stabilan és megnyugtatóan.

Vivire nézek, a szeme csillog az izgalomtól. A védőgátba kapaszkodva lerohan a móló lépcsőjén, aztán megtorpan. Széttárja a kabátját, mintha szárnyai lennének, megvárja, hogy megteljenek tomboló levegővel, aztán a megfelelő pillanatban...

...elrugaszkodik!

Hihetetlennek tűnik, de a vihar a levegőben tartja, kicsit még meg is emeli. Fokföldi Viola repül!

Aztán a gravitáció elkapja, és lerántja a földre. Viola ügyesen landol a móló deszkáin, a vihar erői ellenére összehúzza magán a kabátját, és int, hogy utánozzam.

Kitárom a kabátom, és felnézek a villámló égboltra. Egy pillanatra Batmannek érzem magam.

Aztán megpillantok valamit.

Egy alak – egy gigantikus, hullámzó árny, akkora, amekkorát elképzelni sem lehet – tekereg az Iszonypart feletti viharfelhőkben.

– Mi a...?! – kiáltok fel, és minden batmanes gondolatom elszáll.

A szél mintha észrevenné, hogy elszalasztottam az esélyemet a repülésre, a védőgátnak taszít, és odaszegez, ahogy a ritka rovarokat szokás feltűzni, permetet köp az arcomba. Nem kis erőfeszítésbe kerül lehámozni magam a falról, és összehúzni a kabátom. Lebotladozom a lépcsőn, hogy csatlakozzak Violához. Próbál nem nevetni.

Az égre hunyorítok, és megdörzsölöm a szemem. Most nincs ott más, csak vibráló felhők és a tomboló vihar. Biztos soha nem is volt több.

Viola megragadja a karom, és a Sirály Falatozó felé húz a remegő mólón.

VIHARBAN PÁCOLT TÖRZSVENDÉGEK

MEG KELL KÜZDENÜNK AZ ORKÁNNAL, hogy kinyissuk a falatozó ajtaját, és mikor végre beslisszanunk, a szél rögtön be is csapja mögöttünk.

– Á, bátor fiatalok! – Sirály úr a jól ismert akcentusával üdvözöl minket a pultja mögül. A pult egyben a konyha is: egy csiszolt acélsziget, tele sziszegő olajsütőkkel és meleg fénnel, amit minden oldalról asztalok és székek vesznek körül. Csak páran üldögélnek bent, azok a viharban pácolt törzsvendégek, akik nem hagyják, hogy „egy kis fu-vallat” eltántorítsa őket az aranyra sült haltól és az erős teától. Kint úgy tombol a vihar, mintha ezt személyes sér-tésnek venné, az ablakot csapkodja, és kísértetként bömböl az ajtó körül.

Leülünk egy asztalhoz, és míg Sirály odaér hozzánk, be-szívjuk a frissen sült krumpli megnyugtató illatát.

– Nem elképesztő? – kérdezi.

– A vihar? – kérdezek vissza.

– Még szép, hogy a vihar! – kiáltja Sirály. – Nézd csak meg a tengert, Herbi! Elvileg apály van, de olyan erős a szél, hogy visszatolta a tengert!

Mintha csak a szavait akarná igazolni, az étkezde előbb az egyik, majd a másik oldalra billen, amitől a só- és borszórók végigszánkáznak az asztalokon.

– Maga biztos sok vihart élt már meg – szól Viola a székébe kapaszkodva. – Tekintve, hogy a mólón lakik. Mindig is rozoga szerkezet volt ez.

Sirály az ujját ingatja.

– Ilyen még sose volt. – Hirtelen észreveszem, hogy a szokásos vidámság mögött most valódi aggodalom bujkál. – Már napok óta tart, és mintha egyre erősebb lenne! És néha, mikor a felhőkre nézek, látom... azt hiszem, látom...

– Mit lát? – kérdezem.

Sirály mintha mondani készülne valamit, de végül más-hogy dönt.

– Á, semmit. Nehéz bármit látni, mikor Gargantisz felkel.

– Hogy giga-mi kel fel? – Majdnem sikerül nem nyüszítenem.

Sirály gondolataiba merülve az ablakon patakzó esőbe bámul, így Viola válaszol helyette.

– *Gargantisz felkel* – magyarázza. – Ez egy régi mondás. A halászok használják, mikor nagyon rossz az idő. A *Gargantisz* csak egy helyi kifejezés a viharra.

– Te ezt honnan tudod? – Meglep, hogy Viola magyaráz *nekem* valamit Iszonyparttal kapcsolatban. Csak pár hónapja van itt.

– Egy könyvben olvastam – válaszolja, és láthatólag nagyon elégedett magával.

– *Gargantisz alszik, a város nyugszik* – mondja aztán Sirály, mintha idézne valamiből. – *Gargantisz felkel, a város megreng...*

– ...és elnyeli a tenger – fejezi be Viola.

Sirály úr erőltetetten elvgyorodik.

– Ah, de ti sült krumpliért jöttetek, nem holmi régi mon-dásokért és babonákért!

– Bizony, krumpliért! – csapok le lelkesen a fontosabb témára. – Igen, azt kérünk! Ez elég lesz, Sirály úr?

Egy ezüst szalvétagyűrűt veszek elő a zsebemből, és át-gurítom az asztalon. Sirály felveszi és a fény felé tartja.

– Viktoriánus kori – magyarázom a tárgy felé biccentve. – Szép kis kacskaringók vannak rajta. Csak egy kicsit van behorpadva. Száz éve adták le talált tárgyként, épp ma reggel húztam ki a nyilvántartásból. Már senki nem fog érte jönni, így a szabályok szerint az enyém. Megér egy adag sült krumplit? Meg esetleg egy kis ráksaslikot?

Sirály megdörzsöli a szalvétagyűrűt a ruhaujjával, ami-től az megcsillan. Elégedettnek tűnik.

– Egyszer igazán hagyhatnád, hogy én fizessek – mondja Vivi. – Most, hogy nekem is van munkám.

– Munkád? – Sirály úr meglepetten pillant Violára. – Van munkád?

– Viola most a könyvellátóban lakik – magyarázom Iszonypart különös könyvesboltjára utalva. – Jenny Han-niver segítője, segít az embereknek a bámulatos, mechani-kus majomsellővel konzultálni. Mármint segít nekik könyvet választani.

– A majomsellő! – Sirály arcán szemlátomást egy távoli emlék suhan át. – Olyan rég nem jártam a majomsellőnél.

– Akkor el kéne látogatnia hozzánk – mondja Viola –, hogy magának is válasszon valamit a majomsellő.

– Á, talán, talán... – Az étkezde tulajdonosa szomorúan elmosolyodik. Aztán kissé meghajol, és visszaindul a kony-hába, hogy krumplit pakoljon az olajsütőbe.

– Sose fog eljönni a könyvellátóba, igaz? – suttogja Vi-ola, ahogy utánaéz.

Nem válaszolok. Mindenki tudja, hogy Sirály úr sosem hagyja el a mólót.

– De rád is rád férne, Herbi – mondja aztán Viola. – Mikor voltál utoljára?

– Rám? – kérdezek vissza. – De hiszen rendszeresen meglátogatlak téged és Erwint a könyvesboltban!

– Nem látogatásra gondolok. Hanem a majomsellő tanácsára. Mikor kérted utoljára, hogy válasszon neked könyvet, Citromos Herbert?

Leesik az állam. Beletelik pár pillanatba, mire eszembe jut, hogy becsukjam a szám.

– Herbi?

– Én... én már kaptam egy könyvet – mondom végül. – Egyszer. Mikor megérkeztem Iszonypartra. Nincs szükségem másokra, köszi.

– De az már évekkal ezelőtt volt! – Viola teljesen el van képedve. – Azt mondd, azóta nem is dobtál érmét a majomsellő kalapjába?

Összefonom a karom, és nem szólok semmit. Az a helyzet a majomsellővel, hogy sosem azt a könyvet adja neked, amit szeretnél... nem ám, az túl egyszerű lenne. És nem is azt választja, amire számítasz. Hanem azt kapod tőle, amire szükséged van, legalábbis ezt állítja Jenny Hanniver. És látod, pont ez az én problémám.

– Mi volt az? – Vivi mintha csak a gondolataimban olvasna. – Na, Herbi! Egyértelmű, hogy nem tetszett neked a majomsellő választása. Szóval mi volt az a könyv?

– Azt hittem, ez magánügynek számít – mondom végül. – Hogy milyen könyvet kap az ember.

– Hát nem mindig. Attól függ. Rengeteg halász járt nálunk, amióta eldurvult a vihar. Néhányan közülük már évek óta nem jártak a majomsellőnél, úgyhogy segíték nekik.

– Halászok? – Boldogan váltok témát. – Mióta foglalkoznak ők könyvekkel?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hé, mindenki foglalkozik könyvekkel! – Viola szigorú pillantást vet rám. – Csak meg kell találni a megfelelőt, és kész. Különben is, Iszonypart halászáinak most hirtelen rengeteg lett a szabadideje. Ebben a viharban nem lehetnek ki a tengerre: a szél széttépi a vitorlákat, és annak az egy motorcsónaknak, ami kimerészkedett, felrobbantotta a motorját egy villám. A halászok parthoz ragadtak.

– Inkább a kocsmában töltik majd az időt – vigyorgok. – Ott nem lesz sok olvasás.

– Ez nem vicces, Herbi! – válaszolja Viola. – Egy halász megfulladt. És a városlakók már kezdenek félni a viharrengések meg minden miatt.

– Viharrengések?

– Ne már, Herbi! – kiált fel Viola. – Csak észrevetted! Még a pincéd mélyén is. Olyan erős a vihar, hogy belemeg a föld. Még az Iszonysziklán is repedések jelentek meg.

– De hogy lehet képes erre egy vihar?

– Talán egy könyvben rejlik a válasz – mosolyodik el kedvesen Viola. – Ahogy mondtam, csak a megfelelő könyvre van szükség.

Kérdőn felvont szemöldökkel néz rám.

– Nem mondom meg, Viola! – csattanok fel. – Rossz könyvet kaptam a majomsellőtől. Ennyi. Biztos előfordul néha, és velem ez történt. Úgyhogy köszönöm, de meghagyom a majomsellődet a halászsoknak meg a turistáknak. Kész, vége.

– Herbi!

De most nem hagyom, hogy herbizzenek. Szerintem még Jenny sem tudja a könyv címét, amit Iszonypartra érkezésemkor kaptam, és ez maradjon is így.

Megkönnyebbülés, mikor megérkezik végre a krumplink.